

Катерина Деревінська

З

З

З

Це не сон

Катерина Деревінська

Це не сон

УДК 821.161.1'06(477)-14

Д36

Катерина Деревінська

Це не сон: вірші / К. Деревінська. — К: «Компанія «Поліграф»
Д36, 2021. — 78 с.

ISBN 978-617-7852-36-9

Книга віршів 16-річної киянки Катерини Деревінської про віроломну війну росії проти України. У творах авторка висловила біль і страждання, які вона відчуває, під час війни перебуваючи в Україні. Книга ілюстрована малюнками учасників Міжнародного художнього фестивалю МАЛЮЙ.UA.WAR, який проводить Асоціація з розвитку міжнародних відносин ADRUM під патронатом Міністерства культури та інформаційної політики України і Київської міської влади. Представлено роботи дітей і молоді від 5 до 25 років із різних куточків України, включаючи тимчасово окуповані території. Через вірші та малюнки очима дітей і молоді показаний жах війни і незламний дух українського народу.

УДК 821.161.1'06(477)-14

© Деревінська К., 2022

© Міжнародний Художній Фестиваль
МАЛЮЙ.UA.WAR, ілюстрації, 2022

© «Компанія «Поліграф», видавництво, 2022

© ФОП Черенок Костянтин Васильович, 2022

ISBN 978-617-7852-36-9

24 лютого я прокинулася від того, що почула вибухи. Бомбили аеропорт. Першою думкою було — швидко зібратися та їхати до бабусі. Ми заїхали за близькими родичами, і нас відвезли в Черкаську область. Мені було дуже страшно, бо мама з дядею одразу повернулися до тата. Я дуже за них хвилювалася, бо розуміла, що Київ зараз — одне з найнебезпечніших місць в Україні. Але не плакала. Я розуміла, що в будь-який момент може статися найстрашніше, але якщо буду сидіти й ревіти, — це не допоможе. Було важко психологічно, бо в одному невеликому будинку мешкали я, бабуся і дідусь, брат

і сестра, тітка та її діти. Кожен день — це крики, плач, галас, новини. Коли починалася сирена, ми йшли в погріб і пересиджували сигнали повітряної тривоги. У перші два тижні ми ховалися, потім сиділи просто у ванній кімнаті та в коридорі. Все ж бігати туди-сюди з дітьми, особливо коли холодно, дуже важко. Поки одягнешся — вже й сирена може вщухнути. Я сильно хвилювалася за батьків. Туди ракета полетіла, туди — попала, там — збили, і щоразу так страшно, аби це було не поряд із моїми батьками.

Із перших днів повномасштабного вторгнення я почала писати вірші. Вони про найболючіше сьогодні — про війну. Я виписувала в рядках усе: мій біль, мої переживання, хвилювання, страх, злість, образу, відчай. Після першого вірша пішов другий, і стало трішки легше, бо я знала, куди можу вилити все, що мене гнітить. На душі було дуже тяжко. Ще й моя подруга перебувала в Ірпені, і щоразу, коли вона не відповідала по декілька годин, мене перекручувало на 180°. В кінці квітня ми повернулися додому. В травні я вже написала свою першу пісню, саме ту, яка крутилася в голові, а не була просто рядками з римами. Я туди вклала всі емоції, всі слова, котрі хочу сказати тим нелюдям, які прийшли на нашу землю.

Я продовжую писати вірші і пісні про війну. Український народ — це правда, — сім'я. Коли хтось замахнувся на спільний дім — усі стали щитом і оберігають кожен куточок, кожную будівлю. Всі побачили, що Україна — це точно не область росії, це окрема держава, яка має свої кордони і свою армію. Що ми сильні, в нас є своя історія, сміливі люди, і хай би що там не сталося, ми до кінця будемо такими.

Катерина Деревінська
10. 10. 2022 р., Київ, Україна

Євгенія Федорчук, 11 років, Вінниця, «Незламна Україна»

Ευγενία Φεντόρτσουκ, 11 ετών, Βίννιτσα, «Άθραυστη Ουκρανία»

САМА

Я зараз одна,
Сиджу в кімнаті і чую —
Вибух за вибухом,
Постріл за пострілом...
Але я одна,
Мами немає,
Зв'язку теж нема.
Трішки інтернету, пишу подрузі я:
«Мами довго нема — де вона є?»...
«Вибух гучний»...
«Бачу техніку, бачу людей».
«Мені дуже страшно, я сама, зрозумій».
«Все буде добре».
Не легше від слів.
— Мамо, ти чуєш? Де ти, скажи?
— Доню, я поряд. Речі візьми.
Боже, серце моє вже завмерло.
Так гучно ще не було.
Прошу у всесвіту, щоб допомогло,
Бо чи житиму я, не знає ніхто...

05. 03. 2022

Микола Степанов, 14 років, Київ, «Зло»

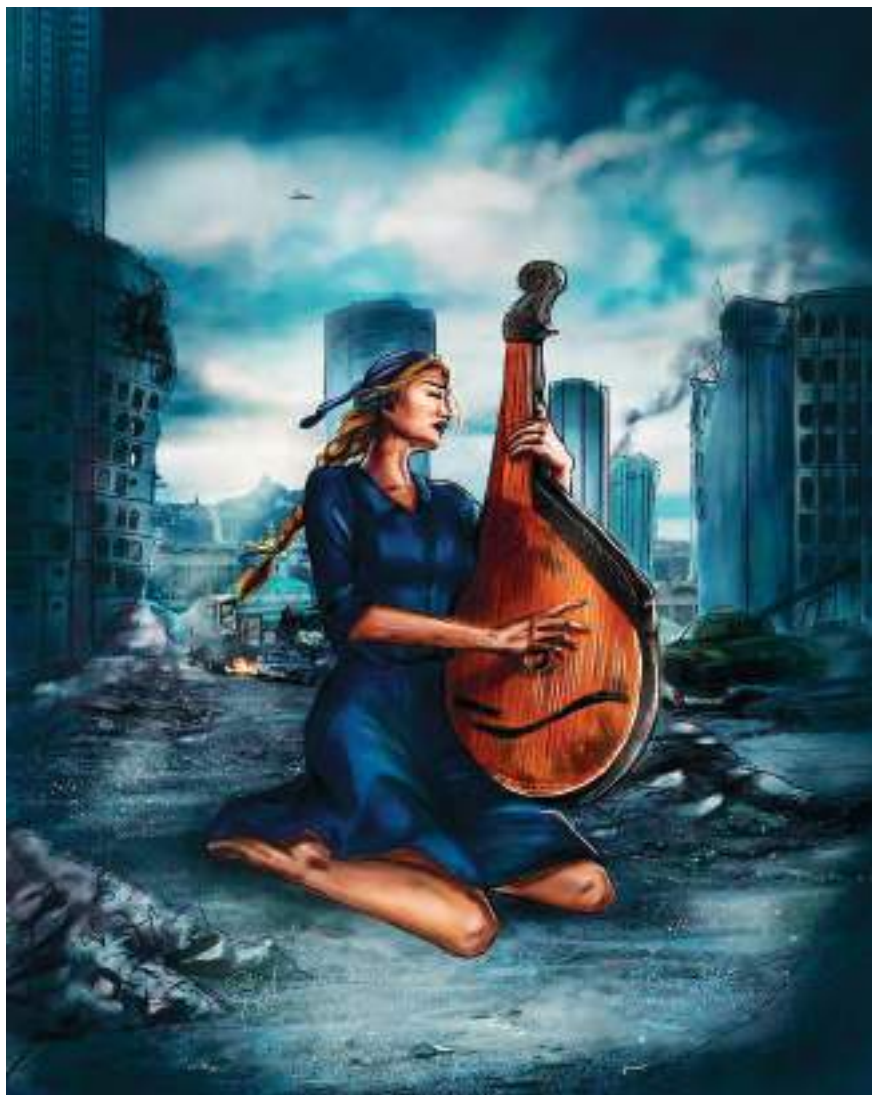
Μικόλα Στεπάνοβ 14 ετών, Κίεβο, "Κακό"

НЕМАЄ ЖИТТЯ

Почула себе —
Мовчу...
Тиша б'є,
Та я не кричу.
Біль болить,
Та серце мовчить.
Хвиля є —
То вітер гуде.
Вбиті криваво
Нещасні вони,
Якби ж я стала
Стіною води —
Я би покрила все
Сильними хвилями.
Як же ж хотіла
Вас я спасти!
Поверни
Кожну душу.
Забери смерть —
Не треба мені
Сиротами стали,
Плачуть вони,
А як же ваше «ми допомогли»?
Вийшли з вогню,
Та досі горять,
Сильно б'ють,
Та досі мовчать.
Брехня палає
Попелом чорним,
Хто ще не знає:

Це — не він, це — «он».
Я ж утомилася...
Рання пора...
Поля немає —
Мертва земля.
Вітер віє,
Пісню співа:
«Тут більше немає
життя»...

04. 05. 2022

Вероніка Черняк, 19 років, Володимир, «Плач України»

Βερόνικα Τσέρνιακ, 19 ετών, Βλαδίμηρος "Το κλάμα της Ουκρανίας"

НЕ ТА ПОРА

Весна.
Квітень цвітом укрива,
Всі дерева у бруньках...
По землі ідуть вони —
Хижі, вовчі, звірі з пекла,
Що сказали: «мы пришли помочь».
Та яка там поміч!? Що за гріх?
Не бреши, чортовий звір!
Згинь з землі, ти — серце-лід!
Які там душі? Там вуглі
Перемерзлі з люті стали,
Ще й вклоняються до чорта:
Все, що скаже, все, що зманить,
Що уб'є мале дитя,
Навіть просто, для забави —
Вбив — побіг, убив — пішов...
Все одно їм, все одно...
Але я мовчу — за жінку —
Кожну жінку, що колись
Взяв за руку з пекла звір
Не убили її — гірше —
З попелом змели кривавим
І забули, наче більше
Тую жінку й не чіпали.
Пам'ятатимемо все.
Все на тих кістках тепер —
Кожен гріх, і кожна доля...
Плакати — до забуття.

29. 04. 2022

Вікторія Тимчишин, 19 років, Львів, «Заради сім'ї»

Викторія Тимцішін, 19 ετών, "Για χάρη της οικογένειας"

ДОЖИДА

Пишу вірша...
Про що писати?
Що зараз твориться у нас?
Про гради, автомати, кров,
Про сльози, волю, про любов,
Про нашу віру, нашу землю,
Людей сміливість, погріб темний,
Військових, що взяли в полон,
Що стали в болю, в полі бою,
Немов востаннє силу в руки,
Біжить, кричить: «За мою неньку!»,
І тільки постріли ті чути...
Кохана Бога молить в ніч:
«Збережи моє серденько
Від злих ворожих поглядів і куль,
Хай вернеться, додому — в путь».
Минають дні, минають тижні,
Казали люди: «Кінчилось усе»,
«Невже усе? А мій же де?», —
Сиділа молода в кімнаті.
Тече гірка сльоза від думки про утрату,
Боялася і слово те сказати:
«Він мертвий... Ні! Брехня собача!»
Живий він, вернеться, люблю!
Без нього й дня не проживу.
Минає рік, минає два —
Кохана й досі дожида...

04. 03. 2022

Марія Яцишин, 18 років, Львів, «Разом до перемоги»

Марія Γιατσισιν, 18 ετών, Λβίβ, "Μαζί στη νίκη"

ОСТАННІЙ ПОДИХ

Кінець зими. Невже кінець усіх печалей,
Усіх морозів, суму шаль?

Та ні.

Холодний подих крижаний, останній,
Він вольовий такий...

Хотів зостатись на землі,
Де кожен встане або ні —
Захоче як — так жити буде,
Захоче бути сам, захоче — в люди.

Та зараз це все ні до чого —
Вже більш не зможе подих цей
Ходити, бігти, щось знайти,
За руку взяти, полюбить,
Сказати «хочу», «можу», «буду»,
Усе що зміг, все, що зберіг.

На жаль, лише віддять не зміг.

Останнім вийшов на поріг,
Останнім поглядом провів,
Останнє слово він сказав:

«Допоможу»... І мовчки впав.

02.03.2022

Владислава Мірошнікова, 13 років, Вінниця, «Ми незламні»

Лютий нам усім сказав: боріться, люди, до кінця!
О п'ятій ранку всі здригнулися
Почули вибухи гучні.
Усі подумали: «Почулось»,
Але, на жаль, ви не в сні.
Валізи, сльози, знак питання:
«Куди іти?», «Нема бажання»,
«А діти?», «А батьки?», «А люди?»,
«А з нами? Що ж із нами буде?»
Нестерпна злість в крові скипіла
«Не має права звірська сила
Людей жбурляти, як в загін
І забирати їхню віру і право на життя і дім».
Усі розбіглись — хто куди:
Хтось до батьків, хтось — у світи,
Той — там, той — сям,
Той — сам, той — з вами...
Усі кудись туди тікали,
А хтось, узявши біль у руки,
Покинув всіх, пішов із хати
І став свій дім охороняти —
Чи він, вона то вже — таке...
Та знайте, знайте, добрі люди,
Що тільки перемога йде!

28. 02. 2022

Маргарита Кравченко, 21 рік, Харків, «Шлях»

ЦЕ НЕ СОН

Коли питали: «як ви?»
Мені хотілося сміятись.
Не те, що я дивна,
Та я не знала, як реагувати.
В той день мені мама дала інструктаж,
Що робити, якщо... Не хочу казати, що і як...
Коли ти збираєшся зі швидкістю 100,
Коли ти їдеш і бачиш навкруги тебе хто, —
Ти хочеш заснути і прокинутись знов,
І сказати: «Слава Богу, що це був сон!»
Але я цей жах згадую й досі,
А вже пішов 102-й день.
Кожен день і кожну ніч
Благаю всесвіт нам допомогти
Врятуватися від нелюдів і повернути життя.
На жаль, не людські. Ті — не в силах я.

06. 06. 2022

Вікторія Пилипчук, 23 роки, Київ, «Подивіться їм в очі»

Вікторія Πιλιπτσούκ, 23 ετών, Κίεβο, "Κοίτα τους στα μάτια"

МАРІУПОЛЬ

Місто.
Мертва тиша, мов навколо
Тільки вітер повіва,
Немов в останнє ожива.
Ні щебету малих пташок,
Ні сміху радісних діток,
Ні вереску, коли злякали,
І навіть — пісні з концертзалу...
Нема людини, нема тварини,
Закриті ТРЦ і магазини,
Кафе вже двері не відчинить,
Афіші театральні зникли.
Нема тих пляжів, де повно людей,
Кривавим став порт, де швартувавсь корабель.
Немає води, та й електрики теж.
А людяність де?
Нема без людей.
Зникло життя в цьому гарному місті,
Звичні слова не на тому вже місці,
Будинки припали до самої аж до землі,
На жаль, цеглини там не самі...
Стільки життів там згубилось —
Кожне серце, що гаряче колись билось.
Стільки мрій зниклих тут назавжди!
Стільки слів неказаних лишилось!
Та земля пам'ятатиме це завжди.

09. 07. 2022

Ірина Дибач, 24 роки, Рівне, «Київ»

Ιρίνα Δούμπας, 24 ετών, Ρίβνε, "Κίεβο"

ЖИВУ

Нарешті живу, але хочу упасти.
Нарешті мовчу, хоча хочу кричати.
Нарешті згадала, хто я є насправді,
Якої я крові, якої я раси.
Нема в цих словах ані капельки зла —
Лише тільки я, лише тільки я.
То люди забули, було що спочатку,
Кричали усі як, усі як боялись,
Усім як таблички оті висилали
«Без фото в фейсбуці, щоб в нас не попало».
Так Господу Слава, що в вас не попало!
Та все ж попрошу я вас пам'ятати —
150 днів минуло — ще трошки чекати.

04.08.2022

Єлизавета Буфіус, 20 років, Київ, «Повітряна тривога»

Ελισταβέτα Μπούφιους, 20 ετών, Κίεβο, «Συναγερμός αέρα»

БІЛЬШЕ НЕ ЗМОЖЕШ

Ніч була темна й не бачила снів,
Холод студений підбивав білий сніг,
Людей у будинках лишилося зовсім замало,
Бо всі — в укриттях, бо — тривога кричала.
Постріли більше вже так не лякали.
Сиділи собі, доки буря вчухала.
Вже не хотілось нічого насправді,
Бо втома проходила аж до кісток —
Так, що й води не зробити ковток.
Коли ти сидиш під страшною грозою —
Ти хочеш сидіти під деревом,
Бо сил вже немає боротися так,
Бо хочеш вже бути сам собі, сам
Вже хочеш скоріше усього позбутись,
Вже швидше хочеш усе це забути,
Втекти від реалії свого буття
Й не згадувати страшне це життя.
Ти молишся вже і просиш,
Ти плачеш у горі,
Ти б'єш кулаками у стіни до крові,
Не можеш заснути — це, може, востаннє,
Коли бачиш цей сірий світ, —
Ніколи ти вже не підеш по полю,
Не пройдеш повз білий ромашковий цвіт,
Не підеш до моря,
Не зійдеш на гору,
Не зможеш кохання своє віднайти.
Кожна рана, кожен шрам
Залишиться на тобі сам,
І будеш ти пам'ятати, коли це і як,
Бо таке не забувається, на превеликий жаль.

27. 02. 2022

Олена Колісник, 24 роки, Харків, «Із вірою в очах і серцях»

Ολένα Κολέσνικ, 24 ετών, Χάρκοβο, "Με πίστη στα μάτια και τις καρδιές"

МРІЯ

Така проста і буденна річ —
Кожен хоч раз у житті мріяв в дитинстві?
Як ні, то чи були ви дітьми?
Хтось у мріях малював собі сни,
Хтось був капітаном на кораблі,
Хтось отримав здібності чарівні,
А хтось — крила мав на спині.
Та чи мріяли ви просто жити?
Ось так —
Без фантазій, уяви, і снів,
Щоби просто гуляти у парку з батьками,
Зібратися з класом і подивитися фільм,
Щоб без грому й вибухів заснути у ліжку,
Щоби мама читала на ніч казки,
Щоб узяти у руки захопливу книжку,
Що не можеш відкрити уже декілька днів...
Мрія...
Невже ти не віриш в дитячі казки?
Тобі ж тільки десять, у диво повір!
А він вже не вірить, бо в свої десять
Повинен ховатися там, де людей десять.
Він намагається вірити, що вже скоро буде кінець,
Але кожного дня, коли вибухи чує, боїться, що скоро кінець.

02. 09. 2022

*Анастасія Кураєва, 20 років, Херсон, «Повертайся
додому» (маяк на острові Зміїний)*

*Αναστασία Κουράεβα, 20 ετών, Χερσόν, "Γύρνα στο σπίτι"
(Φάρος στο νησί Ζμίου)*

ПОЛОН

Повернутись додому живим —
Це найкраще, що може бути.
Бути поруч із тим,
Заради кого ти був сильнішим,
Стояти на своїй землі й цілувати кожен куточок,
Обійняти рідну людину,
Відвести дитину в дитячий садочок,
Засміятись на порозі від щастя
І вдихнути домашній аромат,
Сісти за стіл,
У вікно подивитись,
Послухати пісню лісових пташок
І від щастя піймати невеличкий шок.
Завтра піти до магазину під будинком,
Купити улюблену булочку з маком,
Сісти на лаві у парку,
І відчувати кожну хвилинку,
Не боятись, що зараз тебе хтось поб'є.
Не прислухатися до кожного шереху,
Не тримати в руках щось дуже важке,
Непотрібне для світлого миру.
Це забути ніяк неможливо.
Але пережити потрібно
Заради себе, заради дітей,
А ще — нагадати кожному із людей.

04. 10. 2022

Влада Вертипорох, 13 років, Черкаси, «Я хочу додому»

Βλάδα Βερτιπόροχ, 13 ετών, Τσερκάσυ, "Θέλω να πάω σπίτι"

РАНА

Раз у році писали листи,
Чого хочемо за рік досягти.
Хтось хотів стати свідком
На весіллі друзів своїх,
Хтось хотів пірнути в подорож —
Об'їхати десятки країн,
Хтось хотів народити дитину...
Та ніхто не хотів страшних війн.
Всі бажали миру землі,
Всі мріяли про щасливе майбутнє,
Та, на жаль, ні подорож ми,
Ні весілля побачить не зможемо.
Всі бажання накрилися хвилиєю
Печальною, дуже сильною,
Настільки, що впливти ми
Не зможемо, навіть якщо ми — плавці.
Бігти хочеться від страшних новин,
Закрити вуха й не чути сирени,
Заховатись під ковдрою в ліжку
І слухати класичні сонети.
Кажуть, час загоює рани?
Та наша буде ще довго кровити.
Бо вона не фізична —
Моральна.
Загоїти важко її.

25. 04. 2022

Анна Шарінська, 12 років, Київ, «Незламна»

Άννα Σαρίνσκα, 12 ετών, Κίεβο, "Αθραυστος"

ВЖЕ НЕ ТРЕБА

Вона була багатою жінкою в столиці,
Та вічно казала, що щось їй не так —
Чи то крісло тверде,
Чи сир їй був кислим,
Чи вино не сухе чи солодке.
Звісно,
Коли йде війна — всі однакові.
Немає вина, ані грошей, ні волі.
Вона мовчки сидить у когось в підвалі
І дякує Богу за теплий прийом.
Ніхто не питає, чого ти бажаєш, —
Те що дали, — бери, не хочеш — гуляєш.
Немає ні люксу, ні бізнесу й справ,
Лише трішки одягу і — ти сама...
Думає, як же ж вона так жила,
Що ніхто не спитав «як там, бідна, вона?»
Що ж то зробила, що так не схотіли
Про неї подбати,
В турботі її обійняти?
Дійшло, що таки вона була не права...
Не хотіла грошей, не хотіла слави,
Не хотіла навіть дурної забави.
Життя зупинилось в єдину мить.
Питання: навіщо було тоді нить?

10. 04. 2022

Руслан Галушка, 15 років, Тернопіль, «Чорнобаївка»

ПРАВДА

Невже сьогодні в цьому світі
Правда має друге місце?
Чому кажуть те, що бажають,
Та дійсність не викривають?
Навіщо усі ці концерти,
Вся правильність й добрі слова,
Якщо за своїм же змістом
Слова ці сенсу не мають?
Словами ви не повернете,
Не врятуєте, не захистите,
Навіть якщо будете кричати —
Всі вуха закриють і — все:
«Мені вас шкода».
Лише тільки дії вам допоможуть.
Тільки якщо не злякаєтесь.
Вам страшно, що вас хтось поб'є?
А за дітей ваших вам не страшно,
Що, може, їх хтось забере
Й відвезе на землю пропащу?
А може, просто ось так от візьме
І вижене вас із вашої хати,
І скаже: «Іди, це моє»!
І навіть діти їм не завадять —
Немає дому — ваші проблеми.
Грошей немає — працювати треба.
Перші два тижні вам допоможуть,
А далі — пливи сам-на-сам.

02. 10. 2022

Маргарита Лобачова, 11 років, Ладизжин, «Боже, Бережи Україну»

Μαργαρίτα Λομπατσόβα, 11 ετών, Λαδύζιν, "Ο Θεός σώσε την Ουκρανία"

ВІР

У людей вір і у себе,
Вір у наше чисте небо,
Вір у визрілі жнива,
Вір у сонце й злива
Бачиш, хлопчик не сміється,
Серце кров'ю облива?
Сам зостався хлопчик милий,
Маму й тата звір вбивав.
Підійди до нього, увір:
— Вір дитино, в мрії вір,
Ти не бійся, всі за тебе
Стануть військом проти хвиль —
Кривавих хвиль, що вкрили небо.
Вір ти, милий, — буде в тебе
Щастя, сила, мова й дім —
Тільки чисто й сильно вір!

04. 04. 2022

ЗМІСТ

Передмова	3
Сама	5
Немає життя	7
Не та пора	9
Дожида	11
Останній подих	13
24	15
Це не сон	17
Маріуполь	19
Живу	21
Більше не зможеш	23
Мрія	25
Полон	27
Рана	29
Вже не треба	31
Правда	33
Вір	35

Літературно-художнє видання

Катерина Деревінська

Це не сон

Вірші

Організатор проекту – Асоціація з розвитку міжнародних відносин ADRUM

Автор ідеї – Тетяна Колесніченко

Дизайн – Олександр Удра

Куратор книги грецькою мовою - Зоряна Умриш

Переклад грецькою – Марія-Ніколета Умриш, Надія Богородецька.

Переклад передмови грецькою - Діана Романко

Редагування грецькою - Йоргос Коніаріс

Верстка - Юлія Бережко-Камінська

Редактор – Юлія Незванська

Щиро дякуємо Товариству підтримки та розвитку культурної спадщини
«Трембіта» за допомогу в створенні проекту

Обкладинка – Максим Рудь, 13 років, Вільшанка, Україна, «Охоронець
роду»

© Деревінська К., 2022

© Міжнародний Художній Фестиваль МАЛЮЙ.UA.WAR, ілюстрації, 2022

Дарина Соколова, 25 років, Кременчук, «Дім»

Νταρίνα Σοκολόβα, 25 ετών, Κρεμενσούκ, "Σπίτι"

Λογοτεχνική και καλλιτεχνική έκδοση

Κατερίνα Ντερεβίνσκα
Αυτό δεν είναι όνειρο
Στίχοι

Διοργανωτής του έργου είναι η Ένωση για την Ανάπτυξη Διεθνών
Σχέσεων ADRUM

Ο συγγραφέας της ιδέας είναι η Τατιάνα Κολεσνίτσενκο.

Σχέδιο – Ολεξάδρ Ούδρα.

Επιμέλεια απόδοσης στην ελληνική γλώσσα - η Ζοριάννα Ούμρις

Μετάφραση στα ελληνικά – η Μάρια-Ηικολέτα Ούμρις, η Ναδία

Μπογοροντέτσκα.

Μετάφραση του πρόλογου - η Ντιάνα Ρομάνκο.

Επεξεργασία κειμένου ο - Γιώργος Κονιάρης

Διάταξη - Γιούλια Μπερέζκο-Καμίνσκα

Επιμέλεια είναι - η Γιούλια Νεζβάνσκα

Ευχαριστούμε ειλικρινά των Σύλλογο ενίσχυσεις και και προβολής της
πολιτιστικής κληρονομιάς «ΤРЕМПИТА» για τη βοήθειά της στη
δημιουργία του έργου.

Εξώφυλλο – Μαξίμ Ρούντ, 13 ετών, Vilshanka, Ουκρανία, Μορφή

"Φύλακας της οικογένειας"

© Ντερεβίνσκα Κ., 2022

© Διεθνές Φεστιβάλ Τέχνης MALYUY.UA.WAR
(ΣΧΕΔΙΑΖΩ.ΥΑ.ΠΟΛΕΜΟΣ), εικονογραφήσεις, 2022

Περιεχόμενα

Πρόλογος	74
Εαυτό	72
Δεν υπάρχει ζωή	70
Δεν είναι αυτή η ώρα	68
Θα περιμένω	66
Τελευταία αναπνοή	64
24	62
Αυτό δεν είναι όνειρο	60
Μαριούπολη	58
Ζω	56
Δεν μπορείς να το κάνεις άλλο	54
Όνειρο	52
Αιχμαλωσία	50
Πληγή	48
Δεν χρειάζεται πλέον	46
Αλήθεια	44
Πιστεύω	42

Πιστεύω

Οι άνθρωποι έχουν πίστη στον εαυτό τους,
Πιστέψτε στον καθαρό μας ουρανό,
Πιστέψτε στην ώριμη συγκομιδή,
Πιστέψτε στον ήλιο και τη βροχή
Βλέπεις, το αγόρι δεν γελάει
Αιμορραγεί η καρδιά;
Ένα χαριτωμένο αγόρι έμεινε μόνο του,
Το θηρίο σκότωσε τη μαμά και τον μπαμπά.
Πλησιάστε τον, πιστέψτε:
- Πίστεψε, παιδί, πίστεψε στα όνειρα,
Μη φοβάσαι, όλοι είναι για σένα
Θα γίνουν στρατός ενάντια στα κύματα -
Αιματηρά κύματα που σκέπασαν τον ουρανό.
Πίστεψε με, αγαπητέ, θα το έχεις
Ευτυχία, δύναμη, γλώσσα και σπίτι -
Απλά πιστέψτε καθαρά και δυνατά!

04. 04. 2022.

Σοφία Μποροζενέτς, 13 ετών, Κίεβο, "Ποτέ ξανά;"

Αλήθεια

Είναι σήμερα σε αυτόν τον κόσμο
Η αλήθεια έρχεται σε δεύτερη μοίρα;
Γιατί λένε ότι θέλουν
Αλλά η πραγματικότητα δεν εκτίθεται;
Γιατί όλες αυτές οι συναυλίες,
Όλη η ορθότητα και τα καλά λόγια,
Αν σύμφωνα με το περιεχόμενό του
Δεν έχουν νόημα αυτές οι λέξεις;
Δεν θα επιστρέψεις με λόγια
Δεν θα σώσεις, δεν θα προστατεύσεις,
Ακόμα κι αν φωνάξεις -
Όλα τα αυτιά θα κλείσουν και αυτό είναι:
"Λυπάμαι για σένα."
Μόνο οι πράξεις θα σας βοηθήσουν.
Μόνο αν δεν φοβηθείς.
Φοβάσαι ότι κάποιος θα σε νικήσει;
Και δεν φοβάσαι για τα παιδιά σου,
Ότι ίσως κάποιος τα πάρει
Και θα πάρω τους χαμένους στο έδαφος;
Ή ίσως απλώς θα το πάρει έτσι
Και να σε διώξει από το σπίτι σου,
Και θα πει: «Πήγαινε, είναι δικό μου»!
Και ακόμη και τα παιδιά δεν θα παρεμβαίνουν μαζί τους -
Χωρίς σπίτι - τα προβλήματά σας.
Δεν υπάρχουν χρήματα - πρέπει να δουλέψετε.
Οι πρώτες δύο εβδομάδες θα σας βοηθήσουν,
Και μετά κολύμπι μόνος.

02.10.2022

Γιάρόσλαβ Οβτσάρενκο, 22 ετών, Κίεβο, "Mama 2022"

Δεν χρειάζεται πλέον

Ήταν μια πλούσια γυναίκα στην πρωτεύουσα,
Πάντα έλεγε ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί της -
Είναι σκληρή η καρέκλα,
Ήταν ξινό το τυρί της;
Το κρασί είναι ξηρό ή γλυκό;
Φυσικά,
Όταν γίνεται πόλεμος, όλοι είναι ίδιοι.
Δεν υπάρχει κρασί, λεφτά, θέληση.
Κάθεται σιωπηλή στο υπόγειο κάποιου
Και ευχαριστώ τον Θεό για τη θερμή υποδοχή.
Κανείς δεν ρωτάει τι θέλεις,
Ό,τι σου έδωσαν παίρνεις, αν δεν το θέλεις, πας μια βόλτα.
Δεν υπάρχει πολυτέλεια, καμία επιχείρηση και υποθέσεις,
Λίγα ρούχα και εσύ ο ίδιος...
Σκέφτεται πώς έζησε έτσι
Που κανείς δεν ρώτησε «πώς είναι, καημένη;».
Τι έκανε που δεν ήθελαν
Φρόντισέ την
Θέλεις να την αγκαλιάσεις;
Αποδείχθηκε ότι έκανε λάθος...
Δεν ήθελα χρήματα, δεν ήθελα φήμη,
Δεν ήθελα καν ανόητη διασκέδαση.
Η ζωή σταμάτησε σε μια στιγμή.
Ερώτηση: γιατί υπήρχε νήμα τότε;

ΙΟ. 04. 2022.

Μπόρις Μεντβέντεβ, 19 ετών, Λβίβ, "Θα επιστρέψουμε"

Πληγή

Μια φορά το χρόνο έγραφαν γράμματα,
Τι θέλουμε να πετύχουμε σε ένα χρόνο;
Κάποιος ήθελε να γίνει μάρτυρας
Στο γάμο των φίλων σου,
Κάποιος ήθελε να βουτήξει σε ένα ταξίδι -
Επισκεφτείτε δεκάδες χώρες,
Κάποιος ήθελε να γεννήσει ένα παιδί...
Κανείς όμως δεν ήθελε τρομερούς πολέμους.
Όλοι ήθελαν ειρήνη στη γη,
Όλοι ονειρευόντουσαν ένα ευτυχισμένο μέλλον,
Αλλά, δυστυχώς, δεν ταξιδεύουμε,
Δεν θα μπορέσουμε να δούμε τον γάμο.
Όλες οι επιθυμίες σκεπάστηκαν από ένα κύμα
Λυπημένο, πολύ δυνατό,
Τόσο πολύ που κολυμπάμε έξω
Δεν θα τα καταφέρουμε, ακόμα κι αν είμαστε κολυμβητές.
Θέλω να ξεφύγω από τρομερά νέα,
Κλείσε τα αυτιά σου και μην ακούς τις σειρήνες,
Κρύψου κάτω από την κουβέρτα στο κρεβάτι
Και ακούστε κλασικά σονέτα.
Λένε ότι ο χρόνος γιατρεύει τις πληγές;
Αλλά το δικό μας θα αιμορραγεί για πολύ καιρό.
Επειδή δεν είναι σωματική -
Ηθικός.
Είναι δύσκολο να το γιατρέψεις.

25.04.2022

Ιβάννα Κοτούλιτς, 19 ετών, Ρηνγν, "Νήμα πόνου και ενότητας"

Αιχμαλωσία

Γύρισε σπίτι ζωντανός -
Αυτό είναι το καλύτερο που μπορεί να είναι.
Να είσαι κοντά
Για ποιον ήσουν πιο δυνατός;
Να σταθώ στη θέση μου και να φιλήσω κάθε γωνιά,
Αγκαλιάστε ένα αγαπημένο πρόσωπο,
Πάρτε το παιδί στο νηπιαγωγείο,
Γελάστε στο κατώφλι της ευτυχίας
Και εισπνεύστε το σπιτικό άρωμα,
κάτσε στο τραπέζι
κοιτάζτε στο παράθυρο
Ακούστε το τραγούδι των πουλιών του δάσους
Και πάρτε ένα μικρό σοκ από την ευτυχία.
Αύριο για να πάω στο κατάστημα κάτω από το σπίτι,
Αγοράστε το αγαπημένο σας κουλούρι με παπαρουνόσπορο,
Καθίστε σε ένα παγκάκι στο πάρκο,
Και νιώσε κάθε στιγμή
Μη φοβάσαι ότι κάποιος θα σε νικήσει τώρα.
Μην ακούς κάθε θόρυβο,
Μην κρατάτε κάτι πολύ βαρύ στα χέρια σας,
Περισσότερο για ελαφριά γαλήνη.
Είναι αδύνατο να το ξεχάσεις.
Πρέπει όμως να επιβιώσεις
Για μένα, για χάρη των παιδιών,
Και επίσης - για να υπενθυμίσω στον καθένα από τους ανθρώπους.

04.10.2022

Γιάνα Μαπκόβσκα, 25 ετών, Χέρσον, "Κλεί ο ούρανός"

Όνειρο

Ένα τόσο απλό και καθημερινό πράγμα -
Ο καθένας τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του ονειρεύτηκε ως παιδί;
Αν όχι, ήσασταν παιδιά;
Κάποιος στα όνειρά του ζωγράφισε τα όνειρά του,
Κάποιος ήταν καπετάνιος ενός πλοίου
Κάποιος έχει μαγικές δυνάμεις,
Και κάποιος είχε φτερά στην πλάτη του.
Μόλις ονειρευτήκατε να ζήσετε;
Σαν αυτό -
Χωρίς φαντασιώσεις, φαντασία και όνειρα,
Για να περπατήσω στο πάρκο με τους γονείς,
Μαζευτείτε με την τάξη και δείτε μια ταινία,
Να αποκοιμηθείς στο κρεβάτι χωρίς βροντές και εκρήξεις,
Για να διαβάσει η μαμά παραμύθια το βράδυ,
Για να πάρετε ένα συναρπαστικό βιβλίο,
Αυτό που δεν μπορείς να ανοίξεις για πολλές μέρες...
Όνειρο...
Δεν πιστεύετε στα παιδικά παραμύθια;
Είσαι μόλις δέκα, πίστεψε σε ένα θαύμα!
Και δεν πιστεύει πια, γιατί είναι δέκα
Πρέπει να κρυφτεί όπου υπάρχουν δέκα άτομα.
Προσπαθεί να πιστέψει ότι το τέλος θα έρθει σύντομα,
Κάθε μέρα όμως, όταν ακούει εκρήξεις,
φοβάται ότι σύντομα θα έρθει το τέλος.

02.09.2022

Γιούλιανα Γορδιένκο, 14 ετών, Ομπούχιβ, "Σταματήστε αυτόν τον πόλεμο!"

Δεν μπορείς να το κάνεις άλλο

Η νύχτα ήταν σκοτεινή και δεν έβλεπε όνειρα,
Το παγωμένο κρύο νίκησε το λευκό χιόνι,
Έχουν μείνει ελάχιστοι άνθρωποι στα σπίτια,
Γιατί όλοι είναι σε καταφύγια, γιατί ο συναγερμός φώναζε.
Οι πυροβολισμοί δεν ήταν πλέον τόσο τρομακτικοί.
Κάθισαν μόνοι τους μέχρι που ξέσπασε η καταιγίδα.
Δεν ήθελα τίποτα πια,
Επειδή η κούραση έφτασε μέχρι τα κόκαλα -
Έτσι δεν μπορείς να πιεις μια γουλιά νερό.
Όταν κάθεσαι κάτω από μια τρομερή καταιγίδα -
Θέλεις να καθίσεις κάτω από ένα δέντρο
Γιατί δεν υπάρχει δύναμη να παλέψεις έτσι
Γιατί θέλεις να είσαι ο εαυτός σου, μόνος
Ήδη θέλεις να ξεφορτωθείς τα πάντα το συντομότερο δυνατό,
Θέλεις να τα ξεχάσεις όλα αυτά νωρίτερα,
Αποδράστε από την πραγματικότητα της ύπαρξής σας
Και για να μην αναφέρω αυτή τη φοβερή ζωή.
Ήδη προσεύχεσαι και ζητάς
Κλαίς από τη θλίψη
Χτυπάς τους τοίχους με τις γροθιές σου μέχρι να αιμορραγείς
Δεν μπορώ να κοιμηθώ - αυτή μπορεί να είναι η τελευταία φορά
Όταν βλέπεις αυτόν τον γκρίζο κόσμο,
Δεν θα περπατήσεις ποτέ ξανά στο γήπεδο,
Δεν θα περάσετε από ένα λευκό λουλούδι μαργαρίτας,
Δεν θα πας στη θάλασσα
Δεν θα ανέβεις στο βουνό
Δεν θα μπορέσετε να βρείτε την αγάπη σας.
Κάθε πληγή, κάθε ουλή
Θα μείνω μόνος σου,
Και θα θυμάστε τότε και πώς
Γιατί αυτό δεν ξεχνιέται, δυστυχώς.

Λέρα Ζατσέπα, 10 ετών, Κίεβο, "Χαμένα Όνειρα"

Ζω

Επιτέλους ζω, αλλά θέλω να πέσω.
Είμαι τελικά σιωπηλός, αν και θέλω να ουρλιάξω.
Τελικά θυμήθηκα ποιος πραγματικά είμαι
Τι αίμα είμαι, τι ράτσα είμαι.
Δεν υπάρχει μια σταγόνα κακού σε αυτά τα λόγια -
Μόνο εγώ, μόνο εγώ.
Τότε οι άνθρωποι ξέχασαν τι ήταν στην αρχή,
Όλοι φώναξαν, όλοι φοβήθηκαν,
Όλοι στάλθηκαν σαν πιάτα
«Δεν υπάρχει φωτογραφία στο Facebook, για να μην μας πιάσουν».
Δόξα τω Θεώ που δεν το κατάλαβες!
Ωστόσο, σας ζητώ να θυμάστε -
Πέρασαν 150 μέρες - πρέπει να περιμένουμε λίγο ακόμα.

04.08.2022

Κατερίνα Ντατσιούκ, 16 ετών, Λιουμπινέτς, "Η Ουκρανική προσευχή"

Μαριούπολη

Πόλη.
Νεκρή σιωπή, σαν τριγύρω
Μόνο ο άνεμος φυσάει
Ήταν σαν να είχε ζωντανέψει για τελευταία φορά.
Χωρίς κελάηδισμα πουλιών,
Κανένα γέλιο χαρούμενων παιδιών,
Καμία κραυγή όταν φοβάται
Και ακόμη και τραγούδια από την αίθουσα συναυλιών...
Δεν υπάρχει άνθρωπος, κανένα ζώο,
Τα εμπορικά κέντρα και τα καταστήματα είναι κλειστά,
Το καφενείο δεν ανοίγει πια τις πόρτες του,
Οι αφίσες του θεάτρου έχουν εξαφανιστεί.
Δεν υπάρχουν παραλίες γεμάτες κόσμο
Το λιμάνι όπου ήταν αγκυροβολημένο το πλοίο έγινε ματωμένο.
Δεν υπάρχει ούτε νερό ούτε ρεύμα.
Πού είναι η ανθρωπότητα;
Δεν υπάρχει χωρίς ανθρώπους.
Έχει φύγει η ζωή σε αυτή την όμορφη πόλη
Τα συνηθισμένα λόγια είναι παράταιρα,
Τα σπίτια έπεσαν στο έδαφος,
Δυστυχώς, τα τούβλα δεν είναι μόνα τους...
Τόσες πολλές ζωές χάθηκαν εκεί -
Κάθε καρδιά που κάποτε ήταν καυτή.
Τόσα πολλά όνειρα έχουν εξαφανιστεί εδώ για πάντα!
Τόσα λόγια μένουν ανείπωτα!
Αλλά η γη θα το θυμάται πάντα.

09. 07. 2022.

Ντίανα Λιούσινα, 13 ετών, Κονοτόπ, "Ψυχή..."

Αυτό δεν είναι όνειρο

Όταν ρωτήθηκε: "πως είσαι;"

Ήθελα να γελάσω.

Δεν είναι ότι είμαι περίεργος

Δεν ήξερα όμως πώς να αντιδράσω.

Εκείνη την ημέρα, η μητέρα μου έδωσε μια οδηγία,

Τι να κάνω αν... δεν θέλω να πω τι και πώς...

Όταν πας 100,

Όταν οδηγείς και βλέπεις γύρω σου ποιος -

Θέλεις να κοιμηθείς και να ξυπνήσεις ξανά

Και να πει: «Δόξα τω Θεώ ήταν όνειρο!».

Αλλά θυμάμαι ακόμα αυτή τη φρίκη,

Και η 102η μέρα έχει ήδη περάσει.

Κάθε μέρα και κάθε νύχτα

Παρακαλώ το σύμπαν να μας βοηθήσει

Αποδράστε από τους μη ανθρώπους και ανακτήστε τη ζωή.

Δυστυχώς, όχι ανθρώπινο. Δεν μπορώ να τα κάνω αυτά.

06.06.2022

Αλίσσα Βολόσινα, 11 ετών, Χάρκοβο, "Εγώ και ο άνεμος"

Ο Φεβρουάριος μας είπε σε όλους: παλέψτε, άνθρωποι, μέχρι τέλους!
 Στις πέντε το πρωί όλοι ανατρίχιασαν
 Ακούστηκαν δυνατές εκρήξεις.
 Όλοι σκέφτηκαν: "Ακούστηκε"
 Αλλά, δυστυχώς, δεν κοιμάσαι.
 Βαλίτσες, δάκρυα, ερωτηματικό:
 "Πού να πάω;", "Καμία επιθυμία",
 «Και τα παιδιά;», «Και οι γονείς;», «Και οι άνθρωποι;»,
 «Και μαζί μας; Τι θα γίνει με εμάς;».
 Αβάσταχτος θυμός έβραζε στο αίμα
 «Το Beast Force δεν έχει δικαίωμα
 Μαζέψτε κόσμο σαν ομάδα
 Και αφαιρέστε τους την πίστη και το δικαίωμα στη ζωή και στο σπίτι».
 Όλοι έτρεξαν - ποιος πήγε πού:
 Άλλοι στους γονείς τους, άλλοι στους κόσμους,
 Αυτός είναι εκεί, αυτός είναι εδώ,
 Είναι μόνος, είναι μαζί σου...
 Όλοι έφυγαν κάπου εκεί,
 Και κάποιος, παίρνοντας πόνο στα χέρια του,
 Άφησε όλους, έφυγε από το σπίτι
 Και άρχισε να φυλάει το σπίτι του -
 Είτε αυτός, αυτή είναι ήδη έτσι...
 Αλλά ξέρετε, ξέρετε, καλοί άνθρωποι,
 Μόνο η νίκη έρχεται!

28.02.2022

Γεώργιος Μπαστανζιάν, 11 ετών, Χάρκοβο, "Μπούτσα"

Τελευταία αναπνοή

Το τέλος του χειμώνα. Είναι το τέλος όλων των
θλίψεων,
Όλοι οι παγετοί, ένα άθροισμα σάλια;
Ωχ όχι.
Κρύα ανάσα, παγωμένη, τελευταία,
Είναι τόσο δυνατός...
Ήθελα να μείνω στη γη
Όπου όλοι θα σηκωθούν ή όχι -
Θα ζήσει όπως θέλει,
Θέλει να είναι μόνος, θέλει να είναι με κόσμο.
Αλλά τώρα όλα είναι για τίποτα -
Αυτή η ανάσα δεν θα μπορεί πλέον
Περπάτα, τρέξε, βρες κάτι,
Πάρε το χέρι σου αγάπη μου
Να πω «θέλω», «μπορώ», «θα»,
Ό,τι μπορούσε, ό,τι έσωσε.
Δυστυχώς, απλά δεν μπορούσε να το δώσει.
Ο τελευταίος βγήκε στο κατώφλι,
Έριξα μια τελευταία ματιά,
Είπε την τελευταία λέξη:
«Θα βοηθήσω»... Και έπεσε σιωπηλά.

02.03.2022

Μαρία Πιλιπενκο, 18 ετών, Κίεβο, "Μαντόνα"

Θα περιμένω

Γράφω ποιήματα...
Για τι να γράψω;
Τι συμβαίνει τώρα με εμάς;
Σχετικά με το χαλάζι, τα πολυβόλα, το αίμα,
Για τα δάκρυα, τη θέληση, για την αγάπη,
Για την πίστη μας, τη γη μας,
Κουράγιο του λαού, ο τάφος είναι σκοτεινός,
Στρατιώτες που συνελήφθησαν
Αυτό που έγινε πόνος, στο πεδίο της μάχης,
Σαν η τελευταία δύναμη στα χέρια,
Τρέχει, φωνάζει: "Για ναν μου!",
Και μόνο αυτοί οι πυροβολισμοί ακούγονται...
Ο αγαπημένος Θεός προσεύχεται τη νύχτα:
«Σώσε την καρδιά μου
Από κακές εχθρικές ματιές και σφαίρες,
Αφήστε τον να επιστρέψει, σπίτι - καθ' οδόν».
Οι μέρες περνούν, οι βδομάδες,
Ο κόσμος είπε: «Τελείωσαν όλα»
"Αυτό είναι όλο? Και πού είναι το δικό μου;", -
Η νεαρή γυναίκα καθόταν στο δωμάτιο.
Ένα πικρό δάκρυ κυλάει από τη σκέψη της απώλειας,
Φοβήθηκα να πω τη λέξη:
«Είναι νεκρός... Όχι! Ψέμα σκύλου!».
Είναι ζωντανός, θα επιστρέψει, τον αγαπώ!
Δεν μπορώ να ζήσω μια μέρα χωρίς αυτό.
Περνάει ένας χρόνος, περνάει δύο -
Αγαπημένη μου, ακόμα περιμένω...

04.03.2022

Λέσια Κοβαλτσίσιν, 22 ετών, Λβιβ, "Κοίτα"

Δεν είναι αυτή η ώρα

Ανοιξη.

Ο Απρίλης σκεπάζει λουλούδια,

Όλα τα δέντρα σε μπουμπούκια...

Περπατούν στο έδαφος -

Αρπακτικά, λύκοι, θηρία από την κόλαση,

Τι είπαν: «ήρθαμε να βοηθήσουμε».

Ποια είναι όμως η βοήθεια! Τι είναι μέσα?

Μη λες ψέματα, καταραμένο κτήνος!

Κατέβα από το έδαφος, είσαι μια καρδιά πάγου!

Τι ψυχές υπάρχουν; Υπάρχουν κάρβουνα

Πάγωσαν από οργή,

Υποκλίνονται επίσης στον διάβολο:

Ό,τι θα πει, ό,τι θα εξαπατήσει

Τι θα σκοτώσει ένα μικρό παιδί

Ακόμα και απλά, για πλάκα -

Σκοτώθηκε - έτρεξε, σκότωσε - έφυγε...

Δεν τους πειράζει, δεν τους πειράζει...

Αλλά είμαι σιωπηλός - για μια γυναίκα -

Κάθε γυναίκα ποτέ

Πήρε ένα θηρίο από την κόλαση από το χέρι

Δεν τη σκότωσαν - χειρότερα -

Με τις στάχτες ξεπλυμένες αιμόφυρτες

Και ξέχασαν, σαν κι άλλα

Αυτή η γυναίκα δεν άγγιξε καν.

Θα θυμόμαστε τα πάντα.

Όλα σε αυτά τα κόκαλα τώρα -

Κάθε αμαρτία και κάθε μοίρα...

Αφίσες - μέχρι τη λήθη.

29. 04. 2022.

Αναστασία Κοβάλσκα, 18 ετών, Σειρά, "Πολεμιστής"

Δεν υπάρχει ζωή

Άκουσα τον εαυτό μου -
είμαι σιωπηλός...
Η σιωπή χτυπά
Αλλά δεν ουρλιάζω.
ο πόνος πονάει
Αλλά η καρδιά είναι σιωπηλή.
Το κύμα είναι -
Ο άνεμος ουρλιάζει.
Σκοτώθηκε αιματηρά
Είναι δυστυχισμένοι
Αν γινόμεουν
από έναν τοίχο νερού -
Θα κάλυπτα τα πάντα
Δυνατά κύματα.
Όπως ήθελα
Θα σε σώσω!
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
Κάθε ψυχή.
αφαιρώ τον θάνατο -
Δεν το χρειάζομαι
έμειναν ορφανά,
Αυτοί κλαίνε
Και τι θα λέγατε για το «βοηθήσαμε»;
βγήκε από τη φωτιά
Αλλά εξακολουθούν να καίγονται
χτύπα δυνατά
Αλλά εξακολουθούν να σιωπούν.
Τα ψέματα παίρνουν φωτιά
Μαύρη τέφρα
Ποιος δεν ξέρει ακόμα:
Δεν είναι αυτός, είναι «αυτός».
Είμαι κουρασμένος...
Είναι νωρίς...
Δεν υπάρχει πεδίο -
Νεκρή γη.
Ο άνεμος φυσάει
Τραγουδώντας τραγούδι:
«Δεν υπάρχει πια ζωή εδώ»...

Ιλόνα Κοσένκο, 19 ετών, Κίεβο, «Μαριούπολ», Μπούτσα, Ιρπίν, «Μποροδιάνκα»

Εαυτό

Είμαι μόνος τώρα
Κάθομαι στο δωμάτιο και ακούω...
Έκρηξη μετά από έκρηξη
Πυροβολισμός μετά από βολή...
Αλλά είμαι μόνος
Δεν υπάρχει μάνα
Δεν υπάρχει ούτε σύνδεση.
Λίγο από το Διαδίκτυο, γράφω στον φίλο μου:
«Η μαμά έχει φύγει εδώ και καιρό - πού είναι;»...
«Η έκρηξη είναι δυνατή»...
«Βλέπω εξοπλισμό, βλέπω κόσμο».
«Φοβάμαι πολύ, είμαι μόνος, κατάλαβε».
"Όλα θα πάνε καλά".
Δεν είναι πιο εύκολο από τα λόγια.
«Μαμά, με ακούς;» Που είσαι, πες μου;
- Ντόνια, είμαι δίπλα σου. Πάρτε τα πράγματα.
Θεέ μου, η καρδιά μου έχει ήδη σταματήσει.
Ποτέ δεν ήταν τόσο δυνατά.
Ζητώ από το σύμπαν να βοηθήσει
Γιατί κανείς δεν ξέρει αν θα ζήσω...

05.03.2022

Βαλέρια Πετλιόβανα, 14 ετών, Ούμαν, "Η Ουκρανία ενώνει τις καρδιές"

Στις 24 Φεβρουαρίου ξύπνησα ακούγοντας εκρήξεις. Το αεροδρόμιο βομβαρδίστηκε. Η πρώτη σκέψη ήταν να μαζέψω γρήγορα τα πράγματά μου και να πάω στη γιαγιά μου. Επισκεφτήκαμε στενούς συγγενείς και μεταφερθήκαμε στην περιοχή Τσερκάσι. Φοβήθηκα πολύ, γιατί η μητέρα μου και ο θείος μου επέστρεψαν αμέσως στον πατέρα μου. Ανησυχούσα πολύ για αυτούς, γιατί κατάλαβα ότι το Κίεβο είναι πλέον ένα από τα πιο επικίνδυνα μέρη στην Ουκρανία. Αλλά δεν έκλαψα. Κατάλαβα ότι το χειρότερο μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή, αλλά αν κάτσω και κλάψω, δεν θα βοηθήσει.

Ήταν δύσκολο ηθικά, γιατί εγώ, ο παππούς και η γιαγιά μου, ο αδελφός και η αδερφή μου, η θεία μου και τα παιδιά της μέναμε σε ένα μικρό σπίτι. Κάθε μέρα είναι φωνές, κλάματα, φασαρίες, ειδήσεις. Όταν ξεκίνησε η σειρήνα, πήγαμε στην κρύπτη και καθίσαμε μέσα από την αγωνία. Τις πρώτες δύο εβδομάδες, κρυβόμασταν, μετά απλώς καθίσαμε στο μπάνιο και στο διάδρομο. Ωστόσο, το τρέξιμο πέρα δώθε με τα παιδιά, ειδικά όταν κάνει κρύο, είναι πολύ δύσκολο. Μέχρι να ντυθείς, το άγχος μπορεί να έχει τελειώσει. Ανησυχούσα πολύ για τους γονείς μου. Ένας πύραυλος πέταξε εκεί, χτύπησε εκεί, καταρρίφθηκε εκεί, και κάθε φορά ήταν τόσο τρομακτικό που δεν ήταν κοντά στους γονείς μου. Από τις πρώτες μέρες της μεγάλης εισβολής άρχισα να γράφω ποιήματα. Είναι για το πιο οδυνηρό πράγμα σήμερα - για τον πόλεμο. Έγραψα τα πάντα σε γραμμές: τον πόνο μου, τις εμπειρίες μου, τον ενθουσιασμό, τον φόβο, τον θυμό, την αγανάκτηση, την απελπισία. Μετά το πρώτο ποίημα, ακολούθησε το δεύτερο και έγινε λίγο πιο εύκολο, γιατί ήξερα πού θα μπορούσα να ξεχύσω ό,τι καθόταν μέσα μου. Γιατί ήταν πολύ σκληρό για την ψυχή. Η φίλη μου ήταν επίσης στο Ίρπιν και κάθε φορά που δεν απαντούσε για αρκετές ώρες, με γύριζαν 180°. Επιστρέψαμε σπίτι στα τέλη Απριλίου. Τον Μάιο έγραψα ήδη το πρώτο μου τραγούδι, αυτό που στριφογύριζε στο κεφάλι μου και δεν ήταν απλώς γραμμές με ομοιοκαταληξία. Έβαλα εκεί όλα τα συναισθήματα, όλα τα λόγια που θέλω να πω σε εκείνους τους μη ανθρώπους που ήρθαν στη γη μας. Συνεχίζω να γράφω ποιήματα και τραγούδια για τον πόλεμο. Ο ουκρανικός λαός είναι μια αληθινή οικογένεια. Όταν κάποιος επιτέθηκε σε ένα κοινό σπίτι, όλοι γίνονται ασπίδα και προστατεύουν κάθε γωνιά, κάθε κτίριο. Όλοι είδαν ότι η Ουκρανία σίγουρα δεν είναι μια περιοχή της Ρωσίας, είναι ένα ξεχωριστό κράτος με τα δικά της σύνορα και το δικό της στρατό. Ότι είμαστε δυνατοί, έχουμε τη δική μας ιστορία, γενναίους ανθρώπους και ότι και να γίνει έτσι θα είμαστε μέχρι τέλους.

Κατερίνα Ντερεβίνσκα

10. 10. 2022

Κίεβο, Ουκρανία

Λογοτεχνική και καλλιτεχνική έκδοση
Κατερίνα Ντερεβίνσκα
Αυτό δεν είναι όνειρο
Στίχοι

Ένα βιβλίο με ποιήματα της 16χρονης Κατερίνα Ντερεβίνσκα από το Κίεβο για τον προδοτικό πόλεμο της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας. Στα ποιήματα, η συγγραφέας εξέφρασε τον πόνο και τα βάσανα που νιώθει, καθώς βρισκόταν στην Ουκρανία σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Το βιβλίο είναι εικονογραφημένο με σχέδια συμμετεχόντων στο Διεθνές Φεστιβάλ Τέχνης MALYUY.UA. WAR, το οποίο πραγματοποιείται από την Ένωση για την Ανάπτυξη Διεθνών Σχέσεων ADRUM υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού και Πολιτικής Πληροφόρησης της Ουκρανίας και της κυβέρνησης της πόλης του Κιέβου. Παρουσιάζονται τα έργα παιδιών και νέων από 5 έως 25 ετών από διάφορα μέρη της Ουκρανίας, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινά κατεχόμενων εδαφών. Η φρίκη του πολέμου και το αδάμαστο πνεύμα του ουκρανικού λαού παρουσιάζονται μέσα από τα μάτια των παιδιών και των νέων μέσα από ποιήματα και σχέδια.

Κατερίνα Ντερεβίνσκα

Αυτό δεν είναι όνειρο

Κατερίνα Ντερεβίνσκα

Ζ

Ζ

Ζ

Αυτό
δεν είναι
όνειρο

